

Uverjeni smo, da nam ni potreba še posebej dokazovati pomen tega, za blagor uradništva storjenega koraka in da dotični predlog soglasno odobrite.

Radi razdelitve čistega dobička v znesku 50.200 K 36 vin. dovoljujemo si končno Vam staviti sledeči predlog:

5 % rezervnemu zakladu v smislu § 38 pravil	2 510 kron — vin.
5 % dividenda in 1 % superdividenda na 1250 starih delnic	30.000 " — "
10 % tantiéma upravnemu svetu od 22 kron 690 kron	2.269 " — "
izredna dotacija rezervnemu zakladu	10.000 " — "
za ustanovitev pokojninskega zaklada	2 000 " — "
nagrada uradništvu	1.330 " — "
davčna rezerva	2 091 " — "

Skupaj 50.200' kron 36 vin.

s čimur je ves dobiček za leto 1901 porabljen.

(Konec prih.)

Kmetijstvo.

Ali se čebelarstvo izplača?

O tem vprašanju poroča neki slovaški čebelar sledeče: Ali se čebeloreja dandanes izplača, to se splošno zanika. Vendar jaz ugovarjam, ker sem po več nego desetletni izkušnji prepričan, da kdor se — seveda ob ugodni legi — z vso ljubeznijo in veseljem posveti in trudi s čebelami, njemu se trud primerno izplača. Še nobenega leta ni bilo dozdej, da bi mi čebeloreja bila v škodo, pač pa je saj vsakih deset let kakšenkrat bila letina za čebele jako ugodna, da, bogata. To govorim iz lastne izkušnje in priznati moram, da so mi te ljube živalice prinesle že marsikak groš. Letos (l. 1897.) dal mi je jeden panj 20 kg tekoče strdi in še 20 kg v satovju, torej 40 kg. Nekateri čebelarji dobili so še večji pridelek, ali mislim, da je že to zadosti. Z drugih panjev sem dobil primeroma okoli 20 kg, ne vračunši, kar sem oddal za hrano slabjšim panjem. Ali ni to lepa plača za lahko delo in prijetno skrb, ki ga prizadene čebelarstvo?

Seveda, kdor nima veselja k temu in opravlja posel čebelarja le, kadar utegne, njemu ne uspevajo čebele, kakor bi ob umnem oskrbovanju. „Komur se lení, temu se ne zelení“, pravi pregovor.

Da se nam čebelarstvo izplača, treba se je te stroke z vso skrbjo poprijeti. To pa se zgodi, če se čebelar začetnik o čebeloreji najprej dobro pouči, potem še le začne čebelariti. Marsikateri škodi in izgubi, ki bi ga, začetnika, sicer doletela, bode se lahko izognil. Prvi pouk lahko najde iz knjig, ali iz ust in kazanja umnih čebelarjev, drugo ga bode potem učila skušnja.

Čebeloreja pa ni le samo za dobiček, nego ona dela človeku tudi veliko zabave. Kako prijetno je v spomladi in po letu sedeti ob ulnjaku ter opazovati nebroj marljivega drobiža, ki s šumom svojih drobnih perutnic se vrvi pred panji s tako naglico in marljivostjo, kakor da bi ta čas imela vedno „sejm“. Pa imajo res sejm ob lepem vremenu, ker v tem času obišejo po milijone cvetk, od katerih — sicer brezplačno — odkupujejo žlahten sok — strd. Ta velja potem prvič čebelarju v plačilo za trud, potem pa ljudem sploh v porabo za zdravila in razne slaščice. Te sladnosti bi človek nikakor ne mogel dobiti in uživati, da mu ni stvarnik dal v pomoč drobno živalico — čebelico.

Pa še nekaj pospešuje razvitek čebelarstva, namreč to, da se v začetek te stroke ne potrebuje velikega kapitala. Od začetka začne čebelar le s par panji, polagoma se mu sami pomnožijo, da je poln ulnjak. Seveda, kakor rečeno, velja to v kraju, kjer lega in priroda čebelam ugaja. V lepem, cvetja polnem kraju se čebele gotovo dobro ponašajo. Ker ne vprašujejo, čegava je ta ali ona gredica, njiva, log ali drevje? Vse jim je prosto, kakor nobenemu drugemu. Saj pa tudi nedolžno obirajo in izvršujejo svoj posel, da se jim od nikogar ne more očitati kaka škoda.

Najbolj pa ugaja čebeloreja takim, ki imajo delo vedno doma, da so pri roki, kadar treba streči čebelam, zlasti pri rojenju, ob času krmljenja itd. Tak jih tudi lahko opazuje, da zve kmalu za vsak pogrešek, ki se godi v ulnjaku, kar se večkrat zgodi. Zamudi se morda tuintam kako urico časa, ali to mu povrnejo čebele v jeseni, kadar imajo polne panje sladkosti.

Pohorski.

Poučni in zabavni del.

S n e g.

Slika s Korotana.

Spisala Gabrijela Preissova. Prevel A. Dulan.

Lukež ni imel navade, šumno prihajati in zapirati duri, a storil je to nalašč, da bi domači spoznali, da mu je lahko pri srcu, tako povsem dobro in svobodno.

Po večerji je vstal, snel z letve nad seboj klobuk in gledaje samo srpo k durim, rekel je tiho: „Tako, lahko noč! Kogar že zjutraj ne vidim, naj se ima tu dobro . . .“

Z rodovine mu nihče ni več odgovoril; kajti tudi že mati je bila premagana od odgovarjanja in vzdihovanja. Od nedelje, ko se je Luka vrnil iz cerkve, kjer je moral slišati prvi oklic Franjice Borovčeve, delal je materi skrb in muko. Često je bil vznemirjen, užaloščen do joka. Zdelo se mu je, da suhi listi, po vetru pred njim k zemlji poletavajoči in šu-